

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 69/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Partizánske v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 2/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2011 doručená sťažnosť R. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv

podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 2/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 5 T 2/2010-128 z 18. januára 2011 schválil dohodu o vine a treste v rozsahu navrhnutom prokurátorom Okresnej prokuratúry Partizánske z 19. októbra 2010 pod sp. zn. Pv 56/2008 tak, že sťažovateľa uznal za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 5 mesiacov nepodmienečne, pričom na výkon trestu ho zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň okresný súd podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o treste uvedený v rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 2 T 45/2005-267 z 10. októbra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. januára 2008, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce.

Sťažovateľ tvrdí, že k neprípustnému zásahu do jeho základných práv a slobôd došlo tým, že v jeho trestnej veci rozhodoval v rozpore so zákonom samosudca, a nie senát. Podľa názoru sťažovateľa bol v jeho trestnej veci vzhľadom na výšku uloženého trestu povinný rozhodovať senát, a nie samosudca. Svoj názor sťažovateľ opiera o ustanovenia § 349 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje osem rokov. Vzhľadom na to, že v trestnej veci sťažovateľa nerozhodoval zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia (senát), malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť namietaným postupom a uznesením okresného údu k porušeniu ním označených práv.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„OS v Partizánskom v konaní 5 T/2/2010 porušil základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 49, čl. 50 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1, čl. 13 a 14 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok OS v Partizánskom spisová zn. 5 T/2/2010-128 zo dňa 18. 1. 2011 sa zrušuje pre rozhodnutie nezakonné s procesnou legitimosťou.

Zároveň so zrušením sa vracia celá trestná vec do prípravného konania.

Sťažovateľovi Ústavný súd SR priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500 € (tisícpäťsto) euro, ktoré mu je povinný OS v Partizánskom vyplatiť do 2 (dvoch) mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že v trestnej veci sťažovateľa vedenej Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 2 T 45/2005 rozhodoval senát, ktorý rozsudkom z 10. októbra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. januára 2008, uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249a ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov nepodmienečne a na výkon trestu ho zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 349 ods. 1 Trestného poriadku samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje osem rokov.

Podľa § 349 ods. 2 Trestného poriadku ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak má byť uložený súhrnný trest alebo spoločný trest a skorší trest bol uložený v konaní pred senátom.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 kto inému úmyselne ublíži na zdraví, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom.

Z už citovaného ustanovenia § 349 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že v sťažovateľovej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 T 2/2010 pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 bol oprávnený a povinný rozhodovať samosudca, a nie senát, ako sa mylne domnieva sťažovateľ. Horná hranica trestu odňatia slobody pri trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 je dva roky. Konečný trest vyplývajúci zo sťažnosťou napadnutého rozsudku je trestom súhrnným, pričom skorší trest vyplývajúci z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 T 45/2005 z 10. októbra 2007 bol uložený v konaní pred senátom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2011